
Во Іудеї во дні они,
Во время Ірода-царя,
Кругом Сіона й на Сіоні
Романські п'яні легіони
Паскудились. А у царя,
У Ірода таки самого,
І у порогу, й за порогом
Стояли ліктори, а цар...
Самодержавний государ!
Лизав у ліктора халяву,
Щоб той йому на те, на се...
Хоч півдинарія позичив;
А той кишенею трясє,
Виймає гроші і не лічить,
Неначе старцеві дає.
І п'яний Ірод знову п'є!
Як ось, не в самім Назареті,
А у якомусь у вертепі,
Марія сина привела
І в Віфлеєм з малим пішла...
Біжить поштар із Віфлеєма
І каже: «Царю! так і так!
Зіновать, кукіль і будяк
Ростє в пшениці! Кляте плем'я
Давидове у нас зійшло!
Зотни, поки не піднялось!»
«Так що ж,— промовив Ірод п'яний,
По всьому царству постинать
Малих дітей; а то, погані,
Нам не дадуть доцарювать».
Поштар, нівроку, був підпилий,
Оддав сенатові приказ,
Щоб тільки в Віфлеємі били
Малих дітей.
Спаси ти нас,
Младенче праведний, великий,
Од п'яного царя-владики!
Од гіршого ж тебе спасла
Твоя преправедная мати.
Та де ж нам тую матір взяти?
Ми серцем голі догола!
Раби з кокардою на лобі!
Лакеї в золотій оздобі...
Онуча, сміття з помела
Єго величества. Та й годі.

24 октябрю [1859],
С.-Петербург